

er saa betydningsfuldt, at det bør henhøre under Lovgivningsmagtens Afgørelse. Der vil næppe fremkomme saa mange Tilfælde, at det vil være forbundet med større praktiske Vanskeligheder at indhente Lovgivningsmagtens Afgørelse i disse Forhold. Det bemærkes herved, at Sundhedsstyrelsen ifølge sin Stilling vil have Adgang — og Pligt — til at følge Forholdenes Udvikling og fremkomme med Forslag om Indførelse af de fornødne Lovbestemmelser, saafremt Forholdene skulde gøre dette paakrævet.

Til § 5.

ad Stk. 1—5. Idet man angaaende den tilsvarende Bestemmelse i § 7 i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 om Sundhedsvesenets Centralstyrelse henviser til Bemærkningerne foran til § 2 under 4 og 5, bemærkes, at man har anset det for rettest, at optage disse Regler, forsaavidt Læger angaar (Reglen i § 7 i Loven af 1909 angaar ogsaa Tandlæger, Jorde-mødre, Sygeplejere, Massører o. lign., Apotekere og Apotekermehjælpere), i det foreslaaede Lovudkast.

Den nævnte Lovbestemmelse har kun været bragt til Anvendelse i meget faa Tilfælde, og det har da altid været paa Grund af mangelfuld Sjelstilstand, som oftest frembragt ved Misbrug af narkotiske Midler; i intet Tilfælde er Retten hidtil frataget paa Grund af grov Uduelighed. Og saa fremtidig vil Bestemmelsen antagelig faa sin største Betydning overfor Læger, der gør sig skyldig i Misbrug af narkotiske Midler; det bemærkes herved, at Sundhedsstyrelsen gennem Apotekervisitorerne har Adgang til at føre Kontrol med Lægers Forbrug af saadanne Midler, idet der af Apotekerne skal føres særlige Optegnelser over udleverede narkotiske Midler, jfr. § 14, sidste Stk., i Lov Nr. 132 af 29. April 1913 om Apotekervæsenet.

Den her foreslaaede Bestemmelse afviger paa følgende Punkter fra Reglerne i § 7 i Loven af 1909:

1. Retten til at udøve Lægegerning kan ogsaa fratages paa Grund af legemlige Mangler; herom henvises til Bemærkningerne ad § 2 under Nr. 4.
2. Retslægeraadet skal altid — foruden at deltage i (være repræsenteret ved) den eventuelle mundtlige Forhandling om Sagen i Sundhedsstyrelsen — erklære sig skriftlig i Sagen.
3. Man har anset det for praktisk at fastsætte en Frist af 14 Dage for Afgivelse af den i Stk. 1 omhandlede

Erklæring. Derimod har man ikke fundet det nødvendigt i selve Loven at optage de meget specificerede Regler, der nu findes i § 7 i Loven af 1909, om Protokolførsel, Fremsendelse af Akter m. v., idet Iagttagelsen heraf følger af almindelige Regler for Administration.

4. Man har ikke fundet, at der er Grund til, at Staten i Sager af denne Art skal have fri Proces paa Bekostning af vedkommende kommunale Kasse.
5. Man finder heller ikke, at der er Grund til, at en Læge, mod hvem der anlægges Sag i Henhold til § 5, altid skal have fri Proces, hvortil ogsaa hører Beskikkelse af Sagfører paa Bekostning af vedkommende kommunale Kasse. Retssagen vil altid være gebyrfri i Medfør af § 16 i Lov Nr. 92 af 11. April 1916 om Retsafgifter i Domssager m. m., og Spørgsmaalet om, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde er Grund til at bevilge Lægen fri Proces, bør afgøres efter de almindelige Regler i Retsplejelovens § 330. Man har herved fulgt et Mindretal indenfor Kommissionen.
6. Da man maa mene, at man i saa vidt Omfang som muligt bør søge at forebygge de Farer for Befolkningen, der kan følge af, at en Læge befinder sig i mangelfuld Sjelstilstand, har man i Stk. 4 fremsat Forslag om, at Indenrigsministeren kan begære Rettens Kendelse for, om en Læge skal underkaste sig en nærmere Undersøgelse, eventuelt lade sig indlægge til Observation. Saadant Krav bør ogsaa kunne fremsættes, efter at der er anlagt Sag mod Lægen, saafremt der under Retssagen viser sig at være Trang til en nærmere Undersøgelse af Lægens Sjelstilstand.

Da det formentlig ikke vil kunne undgaas, at en for Domstolene indbragt Begæring om at faa en Læge indlagt til Undersøgelse kommer offentlig frem, og da selve den Omstændighed, at der er indledet Undersøgelse mod Lægen, vil kunne skade Lægen betydeligt i hans Praksis, har man anset det for rettest, at Lægen først bør opfordres til frivillig at underkaste sig den fornødne Undersøgelse, forinden Spørgsmaalet forelægges Retten. Nægter Lægen at efterkomme Rettens Kendelse om, at han skal undersøges eller indlægges til Observa-